

**KUNST- OG FOTOGRUPPENS UTFLUKT TIL TERUEL, ALBARRACIN,
CIUDAD ENCANTADA OG CUENCA – OKTOBER 2017**

© Inge J. Egseth

KUNST- OG FOTOGRUPPENS UTFLUKT TIL ALBARRACIN – OKTOBER 2017

Albaracin er et attraktivt reisemål for alle kategorier mennesker, men kanskje aller mest for kreative personer, som finner flotte motiver for lerret og kamera der. **Kunstgruppen** og **Fotogruppen** arrangerte derfor en felles reise i oktober til dette fascinerende lille stedet, som av mange spanjoler betraktes som '*El pueblo más bonito de España*', - Spanias vakreste landsby.

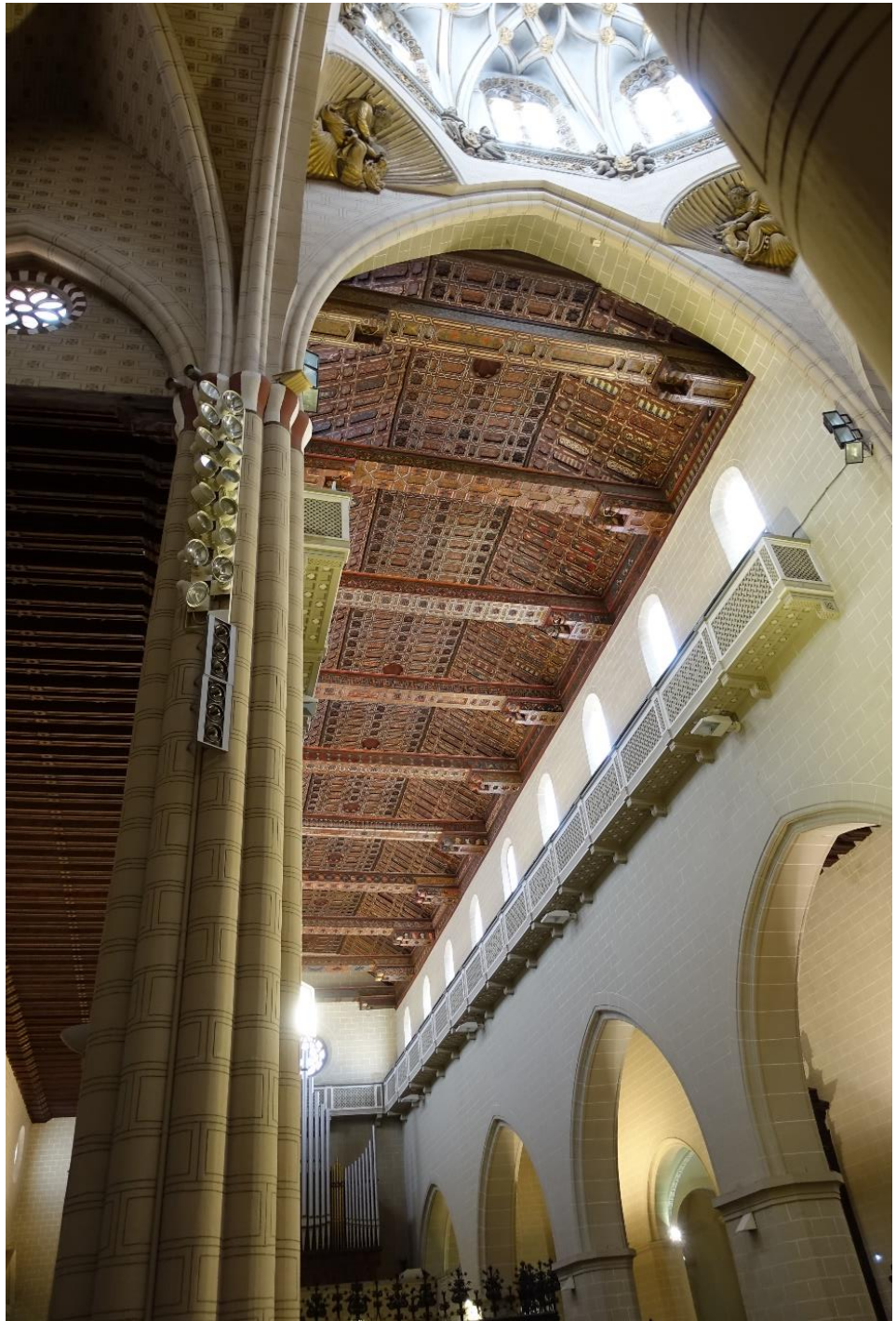
33 deltakere entret bussen utenfor klubben om morgenen den 18. oktober for å reise nordover til Albarracin. På veien stoppet vi for lunsj i Teruel, som blant annet er kjent for sin mudejar arkitektur. Både katedralen og flere tårn i murstein er bygget i denne stilen. Som mange spanske katedraler var denne også storslått, men den har en litt spesiell historie.

Mudejar stilen er noe helt for seg selv og finnes kun i Spania. Den er et resultat av et samarbeid mellom kristne og de muslimene som valgte å bli i byen etter gjenerobringen. Muslimene var nok de dyktigste bygningsfolkene og fikk med mye av sin erfaring i de nye byggene. Mudejar stilen ble godtatt som en egen stilart på Unescos liste over verdensarven i 1986.

Katedralen i Teruel (Foto: Erik Paulsen)

Det indre taket i kirken fikk nok litt for mye muslimsk preg over seg, og da de kristne så det reagerte de momentant. Et nytt tak ble simpelthen satt opp under det muslimske, for ikke å støte de kristne. Dette skulle jo være en kristen kirke, så da så. Årene gikk og smått om senn glemte innbyggerne at det en gang hadde vært et annet tak over det flate hvite taket. Under borgerkrigen (1936-39) datt det ned en stor bombe ikke så langt fra denne Katedralen som ristet i sine grunnvoller. Rystningene var så kraftige at deler av det indre taket ramlet ned, og dermed kom det gamle, muslimske taket til syne igjen. Forundringen var stor, likeens begeistringen for det flotte taket, som hadde vært gjemt i så mange 100 år. I dag er dette vakre taket fullt synlig, og det er blitt laget en veranda rundt det hele for at interesserte turister kan få betrakte den gamle kunsten på nært hold.

Taket i katedralen i Teruel (Foto: Erik Paulsen)

Etter noen timers stopp i 'Teruel dro vi videre til Albaracin, - en fasinende landsby med drøyt 1000 innbyggere. Det ble litt tid til å orientere seg i området nær hotellet før vi hadde en hyggelig fellesmiddag om kvelden.

Neste morgen ble vi guidet rundt i den lille byen og fikk besøke et herskaps hus, som hadde vært i bruk som sommerbolig frem til 1970-tallet. Guiden fortalte at det i dag bare er i underkant av 50 personer som bor i den gamle delen av byen.

Deltakerne med guide (Foto: Erik Paulsen)

Albarracin med sine trange smug mellom de gamle rødbrune husene er det vanskelig å beskrive. Bygningene hadde en spesiell stil, som hadde sin praktiske forklaring. Smugene var trange for å skjerme for solvarmen om sommeren og beskytte mot kulden om vinteren. Mange av husene var bygget ut fra andre etasje og oppover, - det var for trangt mellom husene til at de kunne utvides i gateplan.

Foto: Erik Paulsen

Rundt den gamle byen var det bygget en bymur langt opp på en høyde. Berberen Banu Razin erobret Albarracin i år 900 e.Kr. Han bygget bymuren så stor for at sauene skulle få nok mat dersom byen ble omringet for lengre tid.

Sauene var Albarracin områdetets viktigste inntektskilde. I uminnelige tider, lenge før berberene inntok byen, var det vanlig å lede alle områdetets **80 000 sauer** til et vinterbeite lenger vestover og sørover, nærmere bestemt til Ekstremadura og Andalucia. Veien gikk om Cuenca for å få med også dette området mange tusen sauer. Denne skikken eksisterer den dag i dag, der sauene lenger nordfra fremdeles blir ledet tvers igjennom Madrids gater (der den eldgamle saueveien gikk). Politiet blir utkommandert og all trafikk stoppet der sauene får/fikk forkjørsretten.

Foto: Geir Ole Thorstensen

Dette ligner jo på hvordan reinsdyrene blir flyttet mellom sommer- og vinterbeite i Finnmark i våre dager.

Inkluderer en del bilder som gir et visst inntrykk av stemningen i Albarracin, - men stedet må oppleves. Da vi forlot byen den etterfølgende dag var jeg sikker på at jeg vil komme tilbake hit.

Turen går videre etter bildene fra Albarracin...

Foto: Solfried Gjelsten

Foto: Ole Milde

Foto: Ole Milde

Foto: Erik Paulsen

På veien hjemover fra Albarracin stoppet vi i Ciudad Encantada, blant nordboere også kalt Stenparken. Det er et utrolig sted med stensculpturer formet av naturen gjennom millioner av år.

Store deler av Spania har flere ganger ligget under og over sjøen, - (I Thetis havet som man sier som var forløperen til Middelhavet, og som tok imot grus og slam fra Europas elver). På bunnen dannet det seg lag på lag med sedimenter som til slutt havnet på tørt land etter at Afrikas sokkel hadde presset seg under Spania og hevet hele landet. Til syvende og sist ble disse lagene stilt loddrett og klimaet gjorde resten av jobben for millioner av år siden (over 90 mill. år siden)

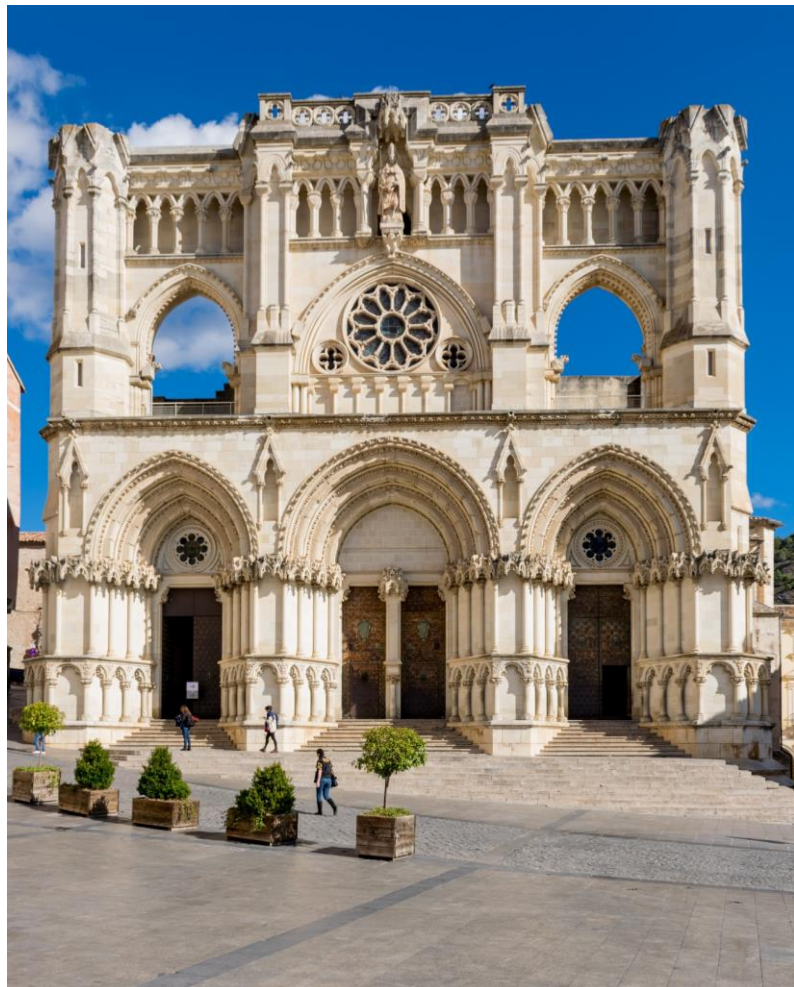
Legg merke til menneskene ved foten av stenen!

Foto:
Inge Egseth

Turen gikk så videre til Cuenca hvor vi hadde et opphold på bortimot tre timer, som ga oss tid til å spise lunsj og se på katedralen og de hengende husene, som Cuenca er kjent for. Riktignok hevdet guiden vår i Albarracin at egentlig var det flere hengende hus der enn i Cuenca.

Cuenca med de berømte Hengende husene, som ble bygd på 1300-tallet, kom på UNESCO`s liste over verdensarven i 1996. Selv om det har bodd folk på dette stedet helt fra flere hundre år f.Kr., finnes ingen dokumenterte opplysninger før muslimene erobret stedet tidlig på 700-tallet. Her som i Albarracin var sauene deres viktigste inntektskilde. Urolighetene under gjenerobringen på 11-1200-tallet gikk selvfølgelig ikke uten problemer, men utrolig nok kunne byen vise til en jevn fremgang helt frem til slutten av 1500-tallet. Stedet har en vakker kirke i gamlebyen, en kirke uten tårn! Det tårnet som en gang var der falt rett og slett ned etter en ukontrollert eksplosjon da den store broen over kløften skulle repareres.

Byen har også en litt spesiell historie fra slutten av år 1000. Den gangen var det kong Alfonso VI som forgjeves prøvde å erobre byen. På samme tid ble mannen til prinsesse Zaida i Andalusia drept, og hun flyktet nordover mot Cuenca. Med seg hadde hun dokumenter som viste at hun var den rette eier av stedet. Vel fremme oppsøkte hun kong Alfonso VI som beleiret byen, og forkynnte: "Om du lover å beskytte meg og ta vare på meg, vil jeg gi deg disse dokumentene og byen blir din". Selvfølgelig tok kongen imot de viktige dokumentene som ga ham retten til byen uten et sverdslag. Senere endte det med at han og prinsessen ble gift.

Katedralen i Cuenca

Foto: Inge Egseth

De hengende husene i Cuenca (Foto: Inge Egseth)

Så var det igjen tid for å reise videre hjemover. Totalt sett ble det en del kjøring, men takket være Solfried Gjelstens historie beretninger, supplert med Kjell Hendens informasjon om områdene vi kjørte gjennom krydret med lystige historier, og som ble toppet av Bjørn Bendigtsens heftige jakthistorier, ble også kjøringen en hyggelig opplevelse.

Takk til alle som var med på turen og spesielt til dere som bidro underveis!

Svein Milford og Erik Paulsen

Tekst:

Solfried Gjelsten og Erik Paulsen